

Que tinguem sort!

Avui comença la campanya de les eleccions rectorals a la Universitat de València. Com puntualment ha informat Vilaweb, hi concorren tres candidats i una candidata. Si bé aquests darrers anys l'ensopiment de la comunitat universitària a València ha estat remarcable, aquestes darreres setmanes, i sense haver començat la campanya oficialment, hi ha hagut un crescendo d'efervescència (i de nerviosisme d'algun candidat). I això és molt bon senyal.

Avui comença la campanya de les eleccions rectorals a la Universitat de València. Com puntualment ha informat Vilaweb, hi concorren tres candidats i una candidata. Si bé aquests darrers anys l'ensopiment de la comunitat universitària a València ha estat remarcable, aquestes darreres setmanes, i sense haver començat la campanya oficialment, hi ha hagut un crescendo d'efervescència (i de nerviosisme d'algun candidat). I això és molt bon senyal: encara hi ha interès per la institució acadèmica, com ho demostra també el fet que quatre persones i els equips que porten al darrere estiguen disposades a treballar de valent, a sacrificar vida familiar i la carrera científica pel bé col·lectiu. Per endavant, el meu agraïment, com a professor de peu pla, a tots ells pel fet d'animar el debat d'idees i propostes. Precisament d'idees i de propostes vull parlar ací. Deixant de banda les consideracions personals, què tenim al davant quan llegim els programes dels candidats i les seues declaracions públiques: entrevistes en la premsa, xats en internet o la intervenció davant quatre-centes persones, organitzada per l'Assemblea Interestamental i [enregistrada per VilawebTV](#), un dels documents més vistos del mes? Un bon material de partida per a dibuixar la idea d'universitat de cada equip. I jo ho veig ben clar: la millor opció per al futur de la Universitat de València, com a institució acadèmica amb una marcada trajectòria progressista i de referent crític de la societat valenciana, amb una remarcable capacitat de formació superior i d'aportacions al coneixement científic, és el programa i l'equip de persones que ha presentat el catedràtic d'història medieval, Antoni Furió. A diferència dels altres candidats, Furió i els seus col·laboradors reconeixen que la Universitat de València té defectes, no és perfecta. Sense frivolitats ni lleugereses vàcues, sense complaença, es demanen per què les rigideses burocràtiques, acumulades com unes capes geològiques feixugues, fan que siga en la Universitat de València on passa més temps des que hom presenta una tesi doctoral fins que no la defensa en públic, de manera que es fan perdre mesos preciosos als joves investigadors. Per què no tenim quasi capacitat de captació de talents científics, en l'època de la maduresa postdoctoral. Per què només hem estat capaços d'aconseguir un sol projecte de l'European Research Council. Per què aquests darrers anys, a la deriva en política de personal, hem pensat més en la manera de jubilar (i deixar anar, sense més ni més) els professionals experimentats i no hem fet res per rejuvenir la saba docent i investigadora, ni per conjurar el càncer de l'endogàmia. Per què s'ha consentit l'abús de poder en l'elaboració d'alguns plans d'estudi dels nous graus... I milers de perquè més, en tots els àmbits universitaris. Tinc un bon amic que em diu que el progressisme de les propostes programàtiques de Furió el pot perjudicar. En particular, la defensa d'autoexigència en tots els àmbits de la vida universitària, la seua convicció que les revolucions comencen per un hom mateix, amb l'esforç personal i la recerca de la qualitat en tot allò que fem: l'estudi, la gestió, la docència, la investigació i la projecció social. Jo crec que el perjudicaria únicament si es confirmara que la universitat ha caigut en la mediocritat irreversible, en el desencant de la seua gent, si s'ha contaminat d'eixe pensament fofo que anihila el país. Jo preferesc confiar en la força de la raó acadèmica que representa Furió i el seu equip. Miquel Gil cantà en la festa dels amics i de les amigues de Toni Furió, l'altra nit. S'identificà com un ciutadà dels molts que encara veuen la Universitat de València com un referent cívic i crític, enmig d'un país inundat d'irracionalitat i de banalitat. El cantant de la veu trencada i commovedora s'adreçà al candidat i, amb la mirada fixa als ulls, li va dir: 'que tingues sort, perquè, si tu en tens, tots en tindrem, de sort...' I com Miquel, milers i milers més.

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)